

La part de mi que no ha crescut

Sota una capa de pell més o menys arrugada, potser en el fons tots els adults tenim la mateixa edat

Foto: Björn Lindell

La persona que m'habitava el cos i la ment i que anava creixent quan tenia, posem, deu anys, o quinze, o fins i tot vint, està clar que en algun moment va voler plantar-se. Almenys la part que era menys trista va decidir deixar de fer-se gran i quedar-se en aquella edat òptima per veure passar els anys i les coses des d'una perspectiva raonablement fresca.

Per exemple, la setmana passada em van fer una entrevista en què em van preguntar tot de coses transcendents (sobre la incertesa, les pors, el futur, coses transcendents, ja us ho he dit) i les vaig respondre, és clar, amb la seriositat que requerien. Però creieu-me que una veueta que ballava una conga per l'hemisferi dret, molt probablement, i a la qual vaig haver de reprimir com si volgués anar a votar en un referèndum, només em donava idees per fer riure l'entrevistador.

Em pregunto si això és una cosa que passa a tothom. Vull dir que si, sota una capa de pell més o menys arrugada, en el fons tots els adults tenim la mateixa edat. Calculo que uns vint-i-cinc anys, que és una edat prou immadura però amb el punt just de sensatesa que ens permet cert equilibri, el mateix que ens fa esclatar a riure quan no toca o no podem més i afrontar les misèries que ens depararà el futur amb aquell deix que t'empeny a voler arreglar-ho tot amb una cervesa, una posta de sol davant del mar i un fos a negre, perquè si no es pot arreglar així és que no té solució i llavors, ja, en fi, obrim una altra cervesa.

En realitat, aquesta imatge onírica de posta de sol prop del mar l'escric, però a mi no m'agrada imaginar-me-la perquè l'associo a núvols foscos de mosquits venint cap a mi enmig d'un vast Delta de l'Ebre a sis quilòmetres d'un refugi. Però vaja, ja m'enteneu. Anem fent anys i els problemes se'ns compliquen sense el nostre permís i s'espera de nosaltres que els sapiguem solucionar o, en cas contrari, que els sapiguem encaixar amb la integritat d'un gladiador, d'un monjo budista o d'una mestra de P3 a qui se li han cagat cinc nens a la vegada i ha d'escollir quin netejar primer i quin deixar per a l'últim. (El nen interiorment més adult dels cinc serà el que haurà de dur el cul cagat més estona, perquè així van les coses, nen.)

Vint-i-cinc anys són els que ha fet aquest mes ma germana i l'hi veig, que li sobreix la vida per tots els forats de l'epidermis. Li vaig sentir dir a un amic seu que ma germana té un somriure que dona de menjar al món i em va fer ràbia no haver-la pensat jo, aquesta frase, perquè la defineix més que cap altra. Vint-i-cinc són els anys que tenia jo just abans que el futur m'explotés a la cara i em canviés per sempre, molt al meu pesar. Va ser l'edat en què vaig deixar de sortir assíduament a les nits, vaig deixar de no preocupar-me per la ressaca, vaig deixar de fer l'amor sense amor i vaig deixar de riure com si m'haguessin fet fora de la feina d'alimentar el món.

Per sort, una part rebel de mi es va voler quedar allà, desobeint, en senyal de protesta i va continuar tenint aquesta por infantil a voltes, aquesta excitació d'adolescent, aquesta impaciència davant les coses bones, per més capes de vellesa que ens haguem anat vestint.

Per això, si mai em veus contestant una pregunta seriosa amb una resposta seriosa però amb mig somriure ofegat als llavis, pots donar per descomptat que al darrere hi ha la part de mi que es posa a ballar sense moure's quan sona determinada cançó, la que fugiria a amagar-se als braços de la mare quan s'espanta. La que es posa vermella quan et troba pel carrer o la que et demanaria que li gravessis un cd amb les teves cançons preferides. La part de mi que mira el sostre estones llargues i desitja com si l'amor sencer estigués per estrenar o la part de mi que voldria deixar obert el calaix d'on sempre han sortit les paraules més boniques.